

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΤΕΤΡΑΦΥΛΛΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ

Η ιστορία που θα διηγηθούμε, αναφέρεται στην εποχή των πάγων που ήταν δυνατοί σάν ζάστρα, τών Ισχυρών μεγιστάνων που διψούσαν και κινήθουν τις φοβερές περιπέτειες και τών περιήφανων κυρδών που τὸ χρυσοστεφανωμένο μῆτοπό τους έσκαβε ἐπάνω στη ροζα και σὸ πλέξιμο.

Ήταν ἀνοιξί. Ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε διολυγάνως καὶ ἡ γῆ εἶχε ἀπλωσει ἐπάνω της πράσινα χαλιά της τὰ πλοῖσι Λουλουθῖνα σποῖδινα της.

Σ' ἕναν πύργο παλαιῶ τῆς Νορμανδίας ζῶσε ὁ Σέλιβο, ὁ φραῖος ἀκόλουθὸς μετὸ τὸ λυγρὸ ἀνάστημα καὶ μετὸ ἀγέροζο βλέμμα. Ὁ φραῖος Σέλιβο ὄμως ἦταν λυπημένος καὶ κακοκαρδιωμένος τὸν τελευταῖο καιρὸ.

Ἡ Ὑδέρτη, ἡ φραῖα πυργοδέσποινα, ἔμεινε ἀναίσθητη στὸν ξροτὰ του, δὲν συγκινοῦταν ἀπ' τὰ παραάλια του καὶ τὰ στενάγματά του... Κι ὁ Σέλιβο, μέτα στήν ἀπογοῖνι του, σκεπάζε τὸ πρόσωπό του μετὰ τὸ λευκοκακομιμῆνα χέρι του καὶ ἔσπασσε σὲ ἀναμυλητὰ, ἔρχινοντας τὴν ὀργή του σὲ μαζοῦς θοῖρους.

Ἐξάρνα μιά μερά, ἐκεῖ πὸ ἔλαμπε, ἀισθάνθηκε νὰ τὸν ἀγγίξῃ ἕνα χεῖρ ἀπαλὸ καὶ τρυφερὸ καὶ νὰ τοῦ χαϊδέῃ τὰ ζασιανὰ του μαλλιά. Μιά γυναῖκα ἔσπεξε μπροστὰ του, μιά γυναῖκα παρῆξεν, ἀλλ' ἀξολοῦτρευτη. Εἶχε παρῆξεν ὀμορφιά, μακρὰ ἔξπλεκα μαλλιά, χρῶμα ἀνήφορὸ καὶ κατάλευκα ροῖζα, στολισμένα μετὸ τριαντάφυλλα. Ἐνα τετραφύλλο τριφυλλί μετὸ μαγαροῦνενα λίκυρ, σπάζε τὸ μῆτοπό της.

— Ποιά εἶσαι; τῆ ρώτησε ὁ Σέλιβο.

— Ἐκείνη που εἶ ἀγατὰ, ἀπάντησε ἡ νέα γυναῖκα μετὸ τρυφερότητα.

— Δὲν σὲ ξέρω. Ποῦ εἶνε τ' ὄνομά σου;

— Μὲ λένε Ὑάδα, κι' εἶμαι ἡ νύμφη αὐτῶν τῶν λειθαδιῶν. Βρίσκωκα παντοῦ καὶ γυναῖκα δὲν με βλέπει. Ἀπὸ καιρὸ σὲ παρακαλοῦν καὶ βρίζωμαι ἀπὸ πάνω σου. Καὶ σήμερὰ που σ' εἶδα ἔν ὑποφρέως, ἦρθα ἐδῶ γὰ νὰ σὲ παρηγορήσω. Ἀγάπησε με, Σέλιβο, κα' ἐσύ. Λησμόνησε αὐτὴ τὴν ἀναίσθητη που σὲ κάνει νὰ ὑποφρέως καὶ που τὴ μισῶ, γιατί τὴν ἀγατᾶς...

Ὁ Σέλιβο κίνησε τὸ κεφάλι του κα' ἀποκρίθηκε: — Ἀγατὸ τὴν Ὑδέρτη, καὶ δὲν θὰ μοῖρῶσω ν' ἀγατῶσω καμιά ἄλλη ἀπ' αὐτήν...

Ἡ Ὑάδα τοῦ χαμογέλασε γλάνα καὶ τοῦ εἶπε: — Κῦτταξε τί φραῖα που εἶμαι, Σέλιβο! Τὰ μαλλιά μου εἶνε πὸ χροιά ἀπ' τὰ σῆμα, τὸ σῆμα μου πὸ λυγρὸ ἀπ' τὸ καίμα, τὰ χεῖρ μου πὸ δροσερὰ ἀπ' τὸ λουλουθὶ που ἀνοίγει στήν ἀνατολή του ἡλιου. Σέλιβο, σ' ἀγατῶ ἀπὸ τῶσον καιρὸ, Σέλιβο, ἀποφέρω. Λυπησοῦ με...

Καὶ μετὰ τὰ δύο της χεῖρα ἀγκάλιασε τὸ λαμὸ τοῦ φραῖου ἀκολούθου κα' ἀκούητηκε τὸ κεφάλι της ἐπάνω σὸ στήθος του.

— Ἀφρῶε τὴν τὴν Ὑδέρτη, τοῦ φηθόρσε. Ἄφρῶε τὴν αὐτὴ κα' ἔλα μαζί μου...

Ὁ Σέλιβο ἔξφραξε ἀπ' τὸ σμαρτὸ της ἀγκάλιασσε καὶ τῆς εἶπε: — Ὅχι, ποτέ. Ὑάδα! Λησμόνησε τὸν ξροτὰ σου καὶ βγάλε κάθε ἐλπίδα ἀπ' τὴν καρδιά σου...

Ἡ νύμφη κίνησε περῶντα τὸ χαριτωμένο της κεφάλι καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε: — Τοῦ κάκου προσπαθεῖ κανεὶς νὰ πᾶρη νὰ λυπάται, τοῦ κάκου ἀγοῦνεται νὰ ἔξασῆ τὴν ἀγάτη. Φεῖγο, Σέλιβο, ἀλλὰ νὰ θυμᾶσαι πάντα πὸς σ' ἀγατῶ...

Κι' ἔγινε ἀφαντῆ. *** Πέρασε τὸ καιλοκαίρι κα' ἦρθε τὸ φθινόπωρο.

Κι ὁ Σέλιβο γυροῦσε πάντα μέσα στὸ κατρινισμένο πάροζο καὶ θηροῦσε τὸν ἀτυχο ξροτὰ του. Βλέποντάς τον ἔτσι λυπημένο ἡ Ὑάδα, δὲν βαστάχτηκε πὺ κα' ἔσκαρῶσε κοντὰ του.

— Σέλιβο, τὸ εἶπε, ἐσύ κλάεις κα' ἐγὼ πονῶ. Λυπησοῦ με κα' ἐμένα κα' ἀκούσε με. Ἐλα μαζί μου γὰ νὰ μοιραστῆς τὸν ξροτὰ μου καὶ τὴν ἀθανασία μου.

— Ὅχι, ὄχι! Θὰ μοῖρῶσα τὸν ξροτὰ μου, ἂν ἔφραγα κοντὰ ἀπὸ τὴν Ὑδέρτη... Θὰ μοῖρῶσα κα' ἐσένα, ἂν κα' ἔβαινας νὰ τὴν ἔξασῶσω...

— Μὰ δὲν θὰ σ' ἀγατῆσῃ ποτέ... — Τότε, εἶπε ἐκείνος με ὕφος ἀποφασιστικό, τότε θὰ πεθάνω! — Θὰ πεθάνης; Ἐσύ ἕνας ἀνθρώπος τόσο νεῖρος, τόσο φραῖος, τόσο λατρευτὸς!... Αὐτὸ που λές εἶνε ἀδύνατο νὰ γίνῃ.

Καὶ μετὰ μιά ἀπερη γλάνα στήν ἔξφρασι της περιέβαλε τὸ λαμὸ τοῦ Σέλιβο μετὰ τὸ χεῖρα της καὶ κίνησσε νὰ γείρει ἐπάνω στοῦς ὤμους της τὸ κεφάλι τοῦ καιροῦ ἀκολούθου, ἀκούητηκε τὰ χεῖρ της σὸ σμαρτωτὸ μῆτοπό του.

— Ὁ, Σέλιβο! τοῦ εἶπε με λαχτάρα... Ἄν ἦθελες ν' ἀκούησε τῆ φωνή μου, θὰ μοῖρῶσα νὰ παρηγορησοῦ τὴ θλίψη σου... Θάβρῶσα μέσα στήν καρδιά μου τὸ μαζοῦ καὶ μαζοῦ, πὸ θὰ σου γυῖρῶσε γὰ πάντα τὴν πληγή... Θάμιασε ἕνα ζευγάρι ταρωστὸ καὶ δὲν θὰ πεθᾶναιε ποτέ... Θάμιασε τὰ χεῖρα ἐνομινα, τὰ βλέμματά μου μεθωσμένα, τὰ ζωριά μου ἀγκυλωπῆμένα καὶ θὰ γλυτωθῶσσε σὲ ἀτόκωφες μερῆς, κάτο ἀπ' τὸν ἀέρα τὸν εὐδοιστῶ...

Μαρτῶτα στήν ἀτυχοῖβία μου ὀμορφιά τὰ λουλουθὰ θὰ κἀίνονταν καὶ θὰ μαρᾶνονταν ἀπὸ πεισμα... Γὰ πονιά, ἄμα θ' ἀκούων τὸ θεῖο τραγοῦδι τῶν καρδιῶν μου, δὲν θὰ τοῦλοῦσαν πὺ νὰ κελαιθῶσσαν μέσα σὲς φοιλιές τὸν...

Ὁ Σέλιβο ὄμως γλυτῶρῶσε ἀτότομα ἀπ' τὴν ἀγατῶ τῆς νέας γυναῖκας καὶ τῆς εἶπε: — Ὅχι, ποτέ! Ἡ τὴν Ὑδέρτη ἡ τὸ θάνατο!...

Ἐνας βαθὺς πόνος συννεμίασε τότε τὸ πρόσωπό της Ὑάδας κα' ἕνα δάκρυ ἔξρεξε τὰ βλέμμαρὰ της.

— Σ' ἀγατῶ, τοῦ εἶπε, σ' ἀγατῶ ἂν ἔλη μου τὴν καρδιά... Δὲν θέλω νὰ ὑποφρέως πὺ, δὲν θὰ σ' ἀφράσω νὰ πεθάνω... Ἐξασολοῦθῶσε, ἂν θέλῃς, ν' ἀγατῶς πάντα τὴν Ὑδέρτη, κα' ἂς μὴ μ' ἀγατῆσῃ ἔνομα ποτέ... Ἐγὼ ὄμως ἐσθῆμῶ τὴν εὐτυχία σου, ἔστο κα' ἂν πρόκειται νὰ θυμᾶστω γὰ χᾶρι σου.

Σέλιβο, σοῦ χαρίζω αὐτὸ τὸ μαζοῦ φραζοῦ, πὸ που τὸζῶνε δώσει ἀπὸ καιρὸ, ὅταν ἦσαν μιά ἀπὸ τὴ κόρη τῆς γῆς... Μόλις τ' ἀποχωριστῶ, ξέρω πὸς θὰ χάσω τὴν ἀθανασία μου, ἀλλὰ δὲν κερᾶζει, ἀρρεῖ νὰ ἔξασφαλίση σὲ σῆμα τὴν εὐτυχία...

Ἦρθε τότε ἀπ' τὸ μῆτοπό της τὸ τετραφύλλο τριφυλλί που τῆ σπάζε καὶ τὸ ἀποθῶσε κοντὰ σὸ Σέλιβο, ἐπάνω σὸς ζωριάμα λέγοντας:

— Πάρτο... Εἶπε τὸ δῶρο της Ὑάδας... Μὴ φοβᾶσαι πὺ... Ὅλα ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ σοῖθῶν ὅσοι τὰ θέλεις... Μείνε ἦσυχος... Ἡ φραῖα Ὑδέρτη θὰ σ' ἀγατῆσῃ καὶ θὰ γίνῃ γυναῖκα σου... Χαῖρε, Σέλιβο, σ' ἀγῖνω... Ἐγὼ θὰ πεθάνω, δὲν χροιάξεται πὺ νὰ ζῶ... Ἄν ἔξανάθῃς τὸ κορμί μου, σκάψε ἕνα λάκκο κάτο ἀπ' αὐτὸ τὸ δέντρο καὶ βάλε το ν' ἀνασταθῇ. Κι' ὅταν θάμωρεσαι ἐδῶ καμιά φορὰ, σὲ παρακαλοῦ, νὰ με θυμᾶσαι, νὰ θυμᾶσαι ἐκείνη που πέθνε πὺ σῆμα καὶ που ποτέ δὲν θὰ σὲ ἔξασῶ...

Λέγοντας αὐτὰ, ἀπλωσε τὰ χεῖρ της τὸν ἀκόλουθο.

— Ἀπέναντι τῶσης ἀγάτης, τοῦ εἶπε, δὲν σοῦ ζῆτο, παρὰ μόνῃκα ἕνα φιλί... Συγκινημένος ὁ Σέλιβο, τὴν ἔπρε στήν ἀγκυλιά του καὶ ἄλλαξε μαζί της ἕνα θερμὸ φιλί...

— Ἐχε γεία, Σέλιβο, καὶ μὴ με λησμονιάς! τοῦ εἶπε ὕστερα καὶ γλυτῶρῶσε ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά του, τραβῶντας χορὰ κατὰ τὴ λίμνη.

Ὁ Σέλιβο ἔτρεξε ἀπὸ πίσω της γὰ νὰ τὴν πορφήσῃ, ἀλλὰ δὲν μπόρῶσε. Ὅταν ἔφρασε στήν ἄσρη τῆς λίμνης, ἡ Ὑάδα εἶχε πέσει σὸ νερὸ, ζητώντας τὸ θάνατο, καὶ μὴ εἶχε χάσει τὴν ἀγάτη του.

*** Ἐχον περᾶσει πολλοὶ αἰῶνες ἀπὸ τότε κα' ἡ Ὑάδα κομῶται κάτο ἀπ' τὰ νερά τῆς λίμνης. Ὁ Σέλιβο, ἔχοντας τὸ τετραφύλλο τριφυλλί, ἀναγατῆθηκε ἀπ' τὴν Ὑδέρτη καὶ ἔφρασε εὐθυχοῦμένο...

Καὶ σήμερὰ πὺ δὲν ἀπομένει ἀπ' ἔλη αὐτὴ τὴν ιστορία, παρὰ μόνῃκα τὸ τετραφύλλο τριφυλλί, τὸ μαζοῦ βοτᾶν πὺ ἀφρῆσε ἡ ἀδιόκοῦνη Ὑάδα στοῦς ἐρωτημένους. Τὸ τετραφύλλο τριφυλλί... Εὐθυχοῦμένος ὅσοις τὸ βρῆ!... Μ' αὐτὸ ἀνοῖχον ἡ καρδιάς, φρογίζοντα καὶ ἐρωτοχτυποῦνται...

μισπητικὴ νεροπῆ. Ἦθε σὲ λίγο. Ἦταν ἀγνώριστῆ, χοντροπῆ, με χαλασμένο πρόσωπο καὶ κορμασμένα μάτια. Διπλά της, σοφρονῶνταν διὰ παιδιὰ χλοιά, ἀδύνατα, ἀνακαλλιάζοντα, με πρῶσινες καθαρές ποδίσεις καὶ καὶ τρυπημένα ἀργυρὰ νομισματα σὸ λαμὸ τους, περασμένα ἀπὸ μιά κορδέλλα γαλάξια.

— Ντόμορκο ντόπε ἂς... μοῦπε, Μὰ ἔλασε τὰ μάτια μου, μὴν χάσο τὴν παλιὰ ἐντύπωσι.

Ἄλλοῖμοκο! Τὸ γλυκὸ κρᾶσί, μέσα σὸς πέρασμα τοῦ χρόνου... ἔγινε!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.